

BIANCA VAN STRIEN

Een nieuwe kans

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Nicoles ogen ontmoetten een paar grijsgroene en ze kon niets anders doen dan daarin blijven kijken.

Haar hart begon sneller te slaan en onbewust hield ze haar adem in. Een schok van herkenning schoot als een warme gloed door haar lichaam. Nog voor de man zijn ogen van de hare losrukte wist ze van wie ze waren. Ramon!

‘Hé wacht!’ riep ze hem na, toen ze zich realiseerde dat hij zich omdraaide en wegrende.

Zou hij wegrennen omdat hij haar herkend had? Omdat zij hem herkend had? Ze moest het weten. ‘Ramon?’

Ze begon achter hem aan te rennen maar hij was sneller dan zij en ze liep niet echt op hem in. Haar kantoorscheenen waren natuurlijk niet gemaakt om over de ongelijke bestrating van de binnenstad te rennen. Toch moest ze hem achterna.

Het duurde een poosje voor ze de verandering in omgeving opmerkte, maar toen dat gebeurde schrok ze er nogal van. Ze kwam nu op terrein waar ze nog nooit eerder geweest was. Daar waar ze nooit in haar leven had gedacht ooit te komen. Waarvan ze niet eens wist dat

het er was. Waar ze – als ze het al had geweten – nooit zou hebben durven komen. Ze hield op met rennen want het had geen zin. Ramon was nogal plotseling in een steegje verdwenen en het werd tijd dat ze terug ging naar de bewoonde wereld. De huizen hier waren allemaal grauw en de omgeving was smerig. Er stonden twee karkassen van auto's en er was geen complete fiets of brommer te zien. In de verte blafden een paar honden en er stond een radio of televisie erg hard. Een paar mannen, duidelijk dronken, kwamen uit een kroeg gestruikeld.

Haar hart bonkte in haar keel en dat was niet alleen van het rennen. Ze draaide zich om en maakte dat ze weer terug kwam naar waar ze vandaan gekomen was. Ze wilde niet verdwalen in deze achterbuurt. Ze had het nooit prettig gevonden alleen in de stad. Maar als er meer mensen waren en ze op bekend terrein bleef, was het geen probleem. Snel haalde ze de boeken voor haar baas af en ging ze terug naar kantoor.

De hele dag dacht ze over dat vreemde moment na. Misschien had ze het mis gehad en was het Ramon – haar eerste grote liefde, haar eerste echte vriend – helemaal niet geweest en

had ze alleen aan hem moeten denken omdat ze vandaag met Kerstin gesproken had om die afspraak te maken. Toch bleef iets in haar zeggen dat hij het wel geweest was en dat hij haar had herkend.

Wat deed hij in die achterbuurt? In zijn vieze en kapotte kleren had hij er uitgezien als een zwerver. Er was ook geen enkele twijfel over dat hij zwerver was, of dakloos of hoe de correcte uitdrukking dan ook was, voor iemand die op straat leefde.

Wat deed Ramon op straat? Wat kon er zijn gebeurd dat het zover was gekomen?

Voor zover zij wist, had hij nadat ze van school waren gekomen een baan in een tuinbedrijf gevonden. Ze had ook wel eens gehoord dat hij vrij jong getrouwd was. Hoe was hij dan op straat terecht gekomen? Waarom was hij voor haar weggelopen?

Thuis haalde ze de foto's, die ze van haar schooltijd had, tevoorschijn. De tijd waar Ramon zo belangrijk voor haar was geweest.

Ze had een paar foto's waar ook hij op stond. Ze moest altijd glimlachen als ze hem op de foto's zag, sowieso moest ze glimlachen als ze aan hem dacht. Eigenlijk had ze alleen maar goede

herinneringen aan hem en hun tijd samen. Wat was ze verliefd op hem geweest en wat had het lang geduurd voor hij door had gekregen dat zij ook best leuk was.

Ze had een paar foto's waar ze samen op stonden. Op twee daarvan had hij zelfs een arm om haar schouders geslagen. Ze herinnerde zich het feestje als de dag van gisteren. Het was het tweede feestje waar ze samen waren en die avond hadden ze verkering gekregen. Die foto's waren echter van voor het 'officieel' was en ze had ze haar vriendin onopvallend laten maken. Ze had echt een poosje met haar hoofd in de wolken gelopen en een heerlijke tijd met hem gehad. Als ze aan die tijd dacht, kon ze zich weer helemaal zo voelen. Wat ze had gevoeld toen ze elkaar die middag hadden aangekeken, die enorme verbondenheid, was er altijd tussen hen geweest. Wat ze vandaag van hem had gezien paste daar niet bij.

Na de dag van de 'ontmoeting', zocht ze iedere keer als ze in de stad was de omgeving af in de hoop hem tegen te komen. Ze ging vaker dan ooit tevoren lunchen in de buurt van de plek waar ze hem had gezien. En als haar baas iets gehaald wilde hebben, ging ze graag.

Anderhalve week later zag ze hem weer. Het was vreemd dat het haar zo blij maakte. Ze was erg opgelucht dat ze hem had gevonden, want ze dacht aan niets of niemand anders meer.

‘Ramon?’ Ze was met wild kloppend hart naar hem toegelopen en hij had haar niet zien aankomen. Ze had hem relatief laat aangesproken omdat ze niet wilde dat hij er weer van door zou gaan.

Hij keek verbaasd op en zijn ogen flakkerden een keer toen hij haar kort aankeek. ‘Hallo Nic.’

Ze zag dat hij slikte.

Dat hij onmiddellijk op haar naam was gekomen – het koosnaampje dat hij haar had gegeven zelfs – maakte haar duidelijk dat hij haar ook de vorige keer wel had herkend. Een moment stonden ze elkaar aan te kijken en ze voelde zich zoals ze had gedaan toen ze bij elkaar op school hadden gezeten.

‘Waarom ben je de vorige keer weggelopen?’ Ze was de eerste die iets zei.

‘Waarom denk je?’ Hij verbrak het oogcontact en staarde naar de straat.

Ze stelde vast dat hij na hun schooltijd nog was gegroeid. Op school was hij altijd net iets kleiner geweest als zij. Nu was hij een paar

centimeter groter en eerlijk gezegd, beviel haar dat.

Ze haalde haar schouders op. ‘Weet ik veel. Heb je zin in koffie?’

Ze wilde niet dat hij zou weglopen en hij zag er een beetje uit, alsof hij dat nog steeds het liefst wilde doen. ‘Ik was net van plan om een kop te gaan drinken. Er is daar een bakker in die straat waar je ook kan zitten en wat kan eten. Samen is dat een stuk gezelliger.’

‘Denk je dat?’ Hij keek kort op en fronste zijn wenkbrauwen.

‘Ja, dat weet ik wel zeker.’ Ze glimlachte naar hem en ze zag de verwarring in zijn ogen. Alsof hij niet kon geloven dat ze het meende. Maar nooit eerder was ze zo serieus geweest.

‘Daar? Bij een bakker?’ Hij bewoog zijn hoofd in de richting die ze had aangeduid. Een drukke straat met allemaal gezellige winkeltjes.

Ze knikte. ‘Daar drink ik vaker koffie.’

‘Dat zal wel, maar ik denk niet dat het goed is daar heen te gaan.’

‘Kom op zeg,’ ze stak een arm door de zijne en trok hem min of meer met zich mee.

Bijna bij de bakker aangekomen viel het haar pas op dat er naar hen werd gekeken. Ze had

er niet op gelet. Hij was Ramon en het interesseerde haar niet zoveel hoe hij er uit zag. Maar misschien waren ze ook een beetje een apart stel. Ze kwam net uit haar werk en droeg haar meest chique mantelpakje omdat er een erg belangrijke vergadering was geweest. Met nieuwe klanten, die onder de indruk moesten raken van het bureau waar ze werkte. Haar haren had ze opgestoken en ze had haar aktetas bij zich, omdat ze die niet in haar auto had willen laten liggen.

Ramon droeg een spijkerjas, verbleekt en vies. Zijn net zo verbleekte spijkerbroek, was net zo vuil en er zaten scheuren in. Zijn sportschoenen hadden betere tijden gekend, jaren geleden. Er zat een veeg op zijn gezicht en zijn blonde haren waren lang en vettig. Hij had zich ook al een paar dagen niet geschoren.

Ze vroeg zich af hoe het kon dat ze hem beide keren zo snel had herkend. Hij leek in bijna niets meer op de vijftienjarige waar ze heel erg verliefd op was geweest. Het verbaasde haar dat, zelfs nu ze bewust was van het verschil, het haar niets uitmaakte.

Ze was er alleen maar blij om dat ze hem had gevonden, dat hij haar nog kende en ze weer even met hem samen was.

Ramon zocht een plekje ver achterin de zaak uit. Hij slaakte een zucht, alsof hij zich overgaf aan het onvermijdelijke en ging zitten. Ze nam tegenover hem plaats en pakte de menukaart die op tafel lag.

‘Wil je er iets bij eten? Ze hebben hier verschillende soorten taart,’ ze hield hem de menukaart voor en hij pakte hem aan. Ze glimlachte naar hem terwijl ze opstond om de bestelling te doen. Het zag er niet naar uit dat iemand naar hun tafeltje zou komen.

‘Een broodje, een gebakje? Of allebei.’ Eigenlijk zag hij er uit alsof hij al tijden niets fatsoenlijks had gegeten. Hij was best mager, zijn sjofele kleding hing nogal ruim om zijn lichaam. Ze had hem mee naar een restaurant moeten nemen.

‘Kijk maar,’ zei hij alleen en zonder erin te hebben gekeken legde hij de kaart terug op tafel.

Het was duidelijk dat hij niet van plan was het haar een beetje makkelijker te maken. Dan niet.

Ze liep naar voren om haar bestelling op te gaan geven. De vrouw achter de toonbank keek naar haar alsof ze stond te overdenken of ze haar zou bedienen of niet.

‘Twee koffie,’ zei ze snel, voor ze besloot het niet te doen. Ze bekeek de inhoud van de toonbank. ‘Twee moorkoppen, een broodje kaas en een broodje salami.’

De vrouw begon de etenswaar bij elkaar te zoeken en onwillekeurig slaakte Nicole een zucht van opluchting. Ze bracht eerst de koffie naar het tafeltje en liep een keer terug voor de rest.

Nadat ze alles op tafel had gezet, ging ze tegenover hem zitten.

‘Je bent goed terecht gekomen zo te zien,’ was het eerste wat hij uit zichzelf tegen haar zei.

Ze had geweten dat hij haar van top tot teen had bekeken. De hele tijd die ze bij de toonbank had gestaan, had ze zijn blik op zich gericht gevoeld. Toen ze naar hem had gekeken, had ze gezien dat hij ook echt naar haar had zitten kijken. Hij had snel zijn blik afgewend en een sigaret opgestoken. Hij trok zich er niets van aan dat er niet gerookt mocht worden waar hij zat. Tot nu toe had er ook niemand iets van gezegd.

‘Ja, ik denk het wel.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik heb er ook mijn best voor gedaan.’ Ze vertelde hem hoe het haar was vergaan, na